

CURIERUL MISSIONAR

„CÂT DE FRUMOASE SUNT PICIOARELE

CELOR CE BINEVESTESC CELE BUNE.”

CELOR CE BINEVESTESC PACE.

Anul XIX.

No. 1.

Cuprins:

***

Lucrarea de binefacere

Evangelismul

Două mari principii

Ordinea evenimentelor

Ascultați de trimisul lui
Dumnezeu

Mica misionară

Biserica și Liberatorul ei

Intrarea la pomul vieții

Pagina gospodarului —
Antraxul (Cărbunele)

Necrolog

Diverse

Lucrarea de binefacere

(Urmare din No. 11/1938)

Mi-a fost arătat că, aurul despre care Hristos, Martorul Credincios, spune, că trebuie să-l aibă toți, este credința însoțită de dragoste, dar, dragostea trebuie să aibă întâietatea asupra credinței. Satana este neîncetat la lucru, ca să îndepărteze aceste daruri prețioase din inimile poporului lui Dumnezeu. Toți iau parte la jocul vieții. Satana știe bine că, dacă poate răpi dela ei iubirea și credința, și le poate înlocui cu egoismul și cu necredința, toate celelalte trăsături prețioase rămase vor fi curând îndepărtate cu dibăcie de mâna lui înșelătoare, și atunci jocul va fi pierdut.

Scumpii mei frați, voiți să îngăduiți lui Satana să-și ajungă scopul? Voiți să vă lăsați să pierdeți jocul din care doriți să câștigați viața veșnică? Dacă Dumnezeu a vorbit mereu prin mine, atunci să știți, tot așa de sigur, că, de nu vă preschimbați în totul, veți fi biruiți de Satana, în loc să ieșiți biruitori. Aceasta se va întâmpla tot așa de sigur, după cum tronul lui Dumnezeu stă sigur. Iubirea și credința trebuie câștigate iarăși. Voiți să intrați din nou în această luptă și să redobândiți darurile prețioase de cari sunteți acum lipsiți aproape în totul? Firește, pentru aceasta veți avea de făcut efortări mult mai serioase, mult mai stăruitoare și mai cuprinzătoare, de cum ați făcut vreodată până acum. Aveți nevoie nu numai de rugăciune și post, ci trebuie să fiți și ascultători, și să vă lepădați de egoism, și să țineți postul pe care l-a ales Dumnezeu, și care e primit de El. Mulți se vor simți jigniți pentru că eu am vorbit așa de pe față, dar eu voi stăruia să fac fără încetare lucrul acesta când Dumnezeu îmi va da să fac așa ceva.

Dumnezeu cere, ca acea cari ocupă locuri de răspundere să se consacre acestei lucrări; căci altfel, dacă umblarea lor va fi rea, poporul se va simți liber să calce pe urmele lor. Iar dacă poporul umblă rău, și conducătorii nu-și ridică glasul împotriva nedreptății, ei vor sancționa aceasta, și atunci vina păcatului va zăcea asupra lor ca și asupra făptuitorilor. Acei cari ocupă locuri de răspundere trebuie să fie oameni evlavioși, cari să simtă mereu că povara acestei lucrării zace asupra lor". — „Mărturie”, vol. II, p. 24—37.

Evangheliismul

Scriind către Timotei, Apostolul Pavel dă sfaturi referitoare la întinderea împărăției lui Dumnezeu, după cum urmează: „Si ce-ai auzit dela mine, în fața multor martori, încredințează la oameni de încredere, cari să fie în stare să învețe și pe alții”.

Dacă Apostolul Pavel a crezut și a practicat sfatul cel bun dat tovarășului său de lucru se poate vedea din slujirea sa, din metodele sale de a organiza Comunități, precum și din alegerea membrilor pentru purtarea anumitor răspunderi. În epistolele sale sunt raportate numele a cel puțin douăzeci de astfel de membri. Referitor la metodele sale cetim: „Când se converteau oameni promițatori și îndemânatici... Pavel și Barnaba căutau în mod serios să le arate nevoia de a lucra în vie. Iar când Apostolii părăseau acel loc, credința acestor oameni nu scădea, ci dimpotrivă creștea și mai mult. Ei fusese instruiți cu credințioșie în calea Domnului și învățase să lucreze în mod neegoist, cu seriozitate și stăruință pentru mântuirea aproapelui lor. Această educație îngrijită a celor noui convertiți fu factorul principal din succesul strălucit pe care îl atinsese Pavel și Barnaba când predicară Evanghelia în țările păgâne”. — „Faptele Apostolilor”, p. 186.

John Wycliffe, steaua dimineții Reformațiunii, avu o adevărată înțelepciune în educarea și trimiterea unei grupe de lucrători. El avea o grupă numită „Predicatorii săraci”, sau „Preoții săraci”, care fusese instruită și trimisă, mai înainte de a părăsi orașul Oxford, să meargă la Lutterworth. Acești oameni nu erau lipsiți de pricepere la amvon, dar ei trebuiau să meargă din loc în loc ca să vestească simplul și lămuritul adevăr apă-

rat cu atâta destoinicie de conducătorul lor. Unii dintre ei erau oameni cu studii universitare, alții erau oameni neînvățați și umili de pe cărările cele obișnuite ale vieții, căci Wycliffe afirmase că un om neînvățat având peste el harul lui Dumnezeu poate face mai mult pentru clădirea Bisericii decât mulți diplomați universitari cari n’au iubire și o sarcină pentru suflete.

În momentul de față, printre laicii noștri avem talente bogate. Prin serviciul lor se săvârșește o lucrare mare, nobilă, rodnică și câștigătoare de suflete. Numărul lor crește foarte repede, și în curând această armată își va dubla forțele. Denominațiunii ca cele Baptiste și Metodiste dau o deosebită atenție lucrării evangheliismului laic, și au zeci de mii de evangheliști laici angajați la vestirea Evangheliei pe cheltuială proprie.

Faptul că Adventiștii de Ziua Saptea au de dus către lumea întreagă din această generație o solie specială trebuie să fie imperativul care să trezească la o asemenea lucrare a tuturor credințioșilor.

Veacul nostru este fără îndoială cel mai prielnic din istoria civilizației. Prin marile îmbunătățiri aduse mijloacelor de comunicație, am intrat într’o strânsă legătură cu marginile pământului și este posibilă vizitarea unui mare număr de suflete într’un răstimp foarte scurt. Dar sarcina este prea grea numai pentru predicatori. De fapt nici nu este în intenția lui Dumnezeu ca ei să facă tot lucrul, pentru că cetim:

„Nu este în planul lui Dumnezeu ca predicatorii să fie lăsați să facă cea mai mare parte din lucrarea de semănare a seminței adevărului. Oamenii cari nu sunt

chemați ca predicatori trebuie să fie încurajați să lucreze pentru Domnul în măsura feluritelor lor aplicațiuni... Dumnezeu nu se uită la față. El va folosi pe creștinii umili și devotați chiar dacă n’au primit o educație atât de mare ca unii”. — „Mărturii”, Vol. VII, p. 21.

Problema Comunității lui Hristos, ca organizație vie, este de a se înălța până acolo încât să poată transmite oamenilor înțelepciunea și spiritul Invățătorului ei. De asemenea este de datorita Comunității de a inspira pe membrii ei asupra biruinței mărturiei și misiunii hotărâte ei de Dumnezeu, însuflețindu-i și educându-i să facă cunoscut cu orice sacrificiu vieța lui Hristos, celor cari-nu-L cunosc. Pentru îndeplinirea acestui scop, numărul bărbaților și femeilor cari sunt voioși să-și consacre vieța pentru câștigarea sufletelor trebuie să se mărească și „să înceapă a vesti ultima solie a harului. Pe cât este cu putință ei trebuie să se pregătească pentru lucru, căci succesul va încununa stăruințele lor”. — Idem, p. 27. Este o mare deosebire în a ține o predică și a vesti o solie. Evangheliștii noștri laici trebuie să vestească „ultima solie a harului”. Ce privilegiu și ce chemare minunată!

„Nu de cei cu educație înaltă, nici de cei cu elocvență se simte azi cea mai mare nevoie, ci de oameni umili, cari au învățat în școala lui Hristos să fie blânzi și iubitori și cari vor merge la drumuri și la garduri spre a duce invitația: „Veniți căci toate lucrurile sunt gata”. — „Mărturii speciale”, Seria B. No. 8, p. 20.

Intr’o broșură intitulată „Serviciul laicilor”, găsim această declarație: „Luând evangheliismul în sensul cel larg și cel mai propriu al cuvântului, putem spune că prin ‚evangheliismul laic’ se înțelege acele eforturi din conștiință ale laicului, bărbat sau femeie, spre a aduce pe alții la plinătatea vieții lui Hristos... Evangheliismul laic nu este un fel special de evanghelizare. El este mai mult

personal decât public, mai mult individual decât colectiv, mai mult o convorbire decât ceva ceremonios". Evangheliștii laici sunt cu adevărat reprezentanții lui Hristos însărcinați cu solia lui Dumnezeu pentru aceste zile din urmă. Si dacă este dusă în toată curăția câștigând suflete la Hristos, lucrarea lor este într'adevăr un evangheliism.

Ca rezultat al eforturilor evangheliștilor laici din toată lumea, avem un bogat seceriș de suflete. Dintr'un câmp din Europa ne vine încurajatoarea noutate că aproape două mii de suflete sunt în clasele de botez datorită lucrării laicilor. De acolo ni se scrie că se nădăjduște să fie botezați o mie

cinci sute dintre aceștia.

Ne plângem în aceste zile de o descreștere a interesului pentru religie din partea unui mare număr de suflete. Nu trebuie să recunoaștem că este nevoie de o mai largă vedere, de o iubire mai aprinsă, de un entuziasm mai înflăcărat și de mai multă spiritualitate din partea noastră, așa încât lumea să audă solia ce trebuie dată atât de lucrători cât și de laici? Fie ca focul lui Dumnezeu să cadă asupra sacrificiului ce l-am adus pe altar, iar viețile evangheliștilor laici să fie aprinse de flacăra divină pentru o grabnică încheiere a însărcinării care este pe sfârșite.

Două mari principii

„Să iubești pe Domnul, Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, și cu tot cugetul tău". Ascultarea de această poruncă pregătește inima, ca să asculte și de a doua, care este asemenea celei dintâi: „Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuți". Toate cele zece porunci sunt intrupate în aceste două porunci. Prima din acestea cuprinde pe cele patru porunci, de pe prima tablă, cari arată datoria omului față de Creatorul său, iar a doua îmbrățișează pe cele șase, cari arată datoria omului față de semenul său. Pe aceste două porunci se sprijină toată legea și profeții. Ele sunt cele două brațe mari, cari susțin pe cele zece porunci: Primul braț pe cele patru, și al doilea, pe cele șase. Acestea trebuie urmate cu strictețe. „Dacă vrei să intri în viață, păzește porunciile", zice Hristos.

Foarte mulți dintre cei cari se pretind a fi ucenici ai lui Hristos, vor fi socotiți ca „cei smeriți din țară", și vor fi priviți ca oameni drepti și evlavioși, în timp ce lă-

untrul lor e ros de o stricăciune, care mânjește întregul lor caracter și molipsește experiența lor religioasă. „Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuți". Această poruncă ne oprește să tragem foloase din păgubirea semenilor noștri. Ea ne oprește să nedreptăm pe aproapele nostru pe vreo cale oarecare. Noi nu trebuie să privim lucrurile din punct de vedere lumesc. A trata pe semenul nostru după dreptate, în orice împrejurare, așa cum și noi am dori ca să ne trateze el, este o regulă, care trebuie s'o aplicăm în viața practică. Legea lui Dumnezeu trebuie împlinită literal. În toată umblarea și purtarea cu semenul nostru, fie credincios sau necredincios, trebuie aplicată regula: „Iubește pe aproapele tău ca pe tine însuți".

Mulți dintre cei ce mărturisesc a fi creștini, nu vor împlini această măsură a lui Dumnezeu; când vor fi cântăriți în cumpăna Sanctuarului, ei vor fi găsiți prea ușori.

Despărțiți-vă de lume

Iubiți frați: „Ieșiți din mijlocul lor, și despărțiți-vă de ei, zice Domnul; nu vă atingeți de ce este necurat, și vă voui primi. Eu vă voui fi Tată, și voi Imi veți fi fii și fiice, zice Domnul Cel Atotputernic". O, ce făgăduință măreață! Dar nu trebuie să pierdem din vedere faptul, că ea se bazează pe ascultarea de poruncile lui Dumnezeu. El ne poruncește să ne deosebim de lume. Nu trebuie să umblați după obiceiul lumii, și să nu vă potriviți felului ei de viață, „ci să vă prefaceți, prin înnoirea minții, ca să puteți deosebi bine voința lui Dumnezeu: cea bună și desăvârșită".

Dumnezeu ne poruncește să ne despărțim de lume. Vreți să ascultați de această poruncă? „Căci ce legătură este între neprihănire și fărădelege? Sau cum poate sta împreună lumina cu întunecul?" Voi nu puteți să vă amestecați cu cei lumești, să vă împărtășiți de spiritul lor, să urmați exemplul lor, și să fiți în același timp copii ai lui Dumnezeu. Creatorul Universului vi se adresează ca un Tată iubitor. Dacă vă despărțiți simpatiile voastre de lume, și stați departe de stricăciunea ei molipsitoare, fugind de poftele ei, atunci Dumnezeu va fi Tatăl vostru, El vă va adopta în familia Sa, și veți fi moștenitorii Lui. În locul lumii, El vă va da Impărăția cerurilor, pentru viața voastră de ascultare. El vă va da o cumpănă veșnică de mărire, și o viață nesfârșită.

Tatăl vostru ceresc a binevoit ca să vă facă membrii ai familiei Sale împărătești, ca prin făgăduința Sa, peste măsură de prețioasă, să deveniți părtași de fire dumnezeiască, după ce ați fugit de stricăciunea care este în lume prin poftă. Cu cât deveniți mai mult părtași caracterului curat al îngerilor curați și fără păcat, și al lui Hristos, Răscumpărătorul vostru, cu atât mai bine imprimat va fi chipul lui Dumnezeu în voi, și cu atât mai slabă va deveni asemănarea voastră cu lumea. Lumea și Hristos sunt în război, pen-

trucă lumea nu voiește să fie în armonie cu Hristos. Lumea este de asemenea în război și cu urmașii lui Hristos. În rugăciunea Mântuitorului nostru către Tatăl său, El zice: „Le-am dat Cuvântul Tău; și lumea i-a urit, pentru că ei nu sunt din lume, după cum Eu nu sunt din lume”.

Chemarea voastră este înaltă și măreață, ca să preamăriți pe Dumnezeu prin trupul și spiritul vostru, cari sunt ale Sale. Nu trebuie să vă măsurați pe voi după felul de viețuire al altora. Cuvântul lui Dumnezeu vă oferă un model nerătăcitor, un exemplu fără greșală. Voi v'ați ferit de cruce. Vi s'a părut ca o uneltă neplăcută spre a o ridica, și pentru că ea este acoperită de ocară și rușine, de aceea ați ocolit-o.

Puneți în practică reforma sanitară

Voi trebuie să introduceți în viața voastră reforma sanitară; să dovediți spiritul de abnegație, și să mâncați și să beți spre mărirea lui Dumnezeu. Înfrânați-vă dela poftele cărnii cari se războiesc împotriva sufletului. Aveți trebuință să practicați cumpătarea în toate lucrurile. Aici este o cruce pe care voi ați ocolit-o. A vă da mulțumiți cu o dietă simplă, care să vă păstreze în cea mai bună stare de sănătate, e o povară pentru voi. Dacă ați fi trăit după lumina, pe care Dumnezeu a binevoit a o face să strălucească pe calea voastră, atunci familiile voaste ar fi fost scutite de multe suferințe. Umblarea voastră proprie a adus rezultate sigure. Dacă voiți să continuați pe această cale, atunci Dumnezeu nu va veni în familia voastră, și să vă binecuvinteze în mod deosebit, săvârșind o minune, ca să vă scape familia de suferințe. O dietă simplă, fără piperate, sau substanțe aromate, fără carne și tot felul de grăsimi, se va dovedi ca o binecuvântare pentru voi, și va scăpa pe femei de o mulțime de suferințe, de supărare și de desnădejde.

Voi n'ați umblat pe o cale, care

să vă asigure binecuvântarea lui Dumnezeu. Dar dacă doriți ca binecuvântarea lui Dumnezeu să vă însoțească, și prezența Lui să fie în familia voastră, atunci trebuie să-L ascultați, făcând voința Lui, fără să țineți seama de pierdere, sau câștig, sau de propria voastră plăcere. Voi nu trebuie să întrebați dorințele voastre, nici aprobarea celor din lume cari nu cunosc pe Dumnezeu și nici nu caută să-L preamărească. Dacă umblarea voastră este împotriva lui Dumnezeu, atunci și umblarea Sa va fi împotriva voastră. Dacă aveți alți dumnezei afară de Dumnezeu, atunci inima voastră se va abate dela servirea adevăratului și viului Dumnezeu, care cere toată inima și simpatiile neîmpărțite. Dumnezeu cere întreaga inimă, întreg sufletul, tot cugetul și toată puterea noastră. El nu primește o măsură mai mică de cât aceasta. Nicio împărțire de interese și nicio lucrare pe jumătate nu poate fi aprobată de El.

Pentru a aduce lui Dumnezeu un serviciu desăvârșit, trebuie să aveți o înțelegere lămurită despre poruncile Sale. Trebuie să folosiți hrana cea mai simplă, care să nu aducă nicio slăbire nervilor fini ai creierului, întunecându-i sau paralizându-i, așa ca să nu mai puteți deosebi lucrurile sfinte, și să prețuiți ispășirea, sângele curățitor al lui Hristos, după neprețuita lui valoare.

Lupta pentru cunună

„Nu știți că cei ce aleargă în locul de alergare, toți aleargă, dar numai unul capătă premiul? Alergați deci în așa fel ca să căpătați premiul: Toți cei ce se luptă la locurile de obște, se supun la tot felul de înfrânări. Si ei fac lucrul acesta ca să capete o cunună, care se poate veșteji; noi să facem lucrul acesta pentru o cunună care nu se poate veșteji. Eu, deci, alerg, dar nu ca și cum n'aș ști încotro alerg. Mă lupt cu pumnul, dar nu ca unul care lovește în vânt. Ci mă port aspru cu trupul meu, și-l țin în stăpânire, ca nu cumva, după ce am propovăduit

altora, eu însumi să fiu lepădat”.

Dacă oamenii se supun legilor cumpătării numai pentru ambiția de a căpăta o coroană care se vestește și pierce, cu cât mai mult trebuie să se înfrâneze dela toate lucrurile și să fie vioiși a se tăgădui pe ei înșiși acei cari mărturisesc a umbla nu numai după o coroană de o mărime nepieritoare, ci după o vieață a cărei durată va fi deopotrivă cu durata tronului lui Iehova, și ale cărei bogății sunt de natură veșnică, după o onoare nepieritoare, a unei cunune veșnice de mărire. Oare aceste perspective să nu fie în deajuns a face pe creștini să practice tăgăduirea de sine și cumpătarea în toate lucrurile, ca să-și poată ține în supunere pornirile animale, și trupul, stăpânindu-și gustul și poftele pătimase? Numai făcând astfel, ei vor putea deveni părtași de fire dumnezeiască, scăpând de stricăciunea care este în lume prin poftă.

Oare această peste măsură de prețioasă răsplătire făgăduită nu ne va duce acolo, ca să fim vioiși a suferi mai mari lipsuri și mai mare tăgăduire de sine, de cum dau pe față oamenii ceilalți, cari caută după lucrurile deșarte ale pământului, după lauri trecători, cari le aduc onoare dela câțiva oameni ca și ei, fiind, în același timp, urii de și mai mulți, dintre acei ce nu sunt vrednici de vieața veșnică? Prin seriozitatea, prin zelul nostru înflăcărat, prin stăruința, curajul, energia, tăgăduirea de sine și spiritul nostru de sacrificiu, noi trebuie să întrecem cu mult pe acei cari sunt angajați în alte întreprinderi, decât idealul pe care noi îl urmărim, care este de o valoare mult mai înaltă decât aceea ce urmăresc ei. Comoara pe care noi o urmărim este nepieritoare, veșnică și nemuritoare, mai presus de orice altă strălucire, în timp ce aceea pe care o urmăresc cei lumești este trecătoare, și nu durează decât puține zile; apoi se ofilește, pierce și dispare ca ceața de dimineață.

Înălțați, înălțați crucea, iubiți frați, și făcând aceasta, veți fi ui-

miți când veți constata, că și ea vă înalță pe voi și vă susține. În strămtorări, în lipsă și necazuri, ea va fi tăria și toiagul vostru. Voi veți găsi, că de ea depinde tot harul, toată milostivirea, simpatia și iubirea nespūsă. Ea se va dovedi pentru voi ca o arvună a nemuririi. O, de ați zice împreună cu Apostolul Pavel: „Fecescă Dumnezeu, ca să mă laud în altceva decât în crucea Domnului nostru Isus Hristos, prin care lumea este răstignită față de mine, și eu față de ea”.

Urmările necredincioșiei

Iubite Frate D., Spiritul Domnului s'a luptat câțva timp cu soția ta. Dacă tu te-ai fi consacrat în totul Domnului, atunci El te-ar fi întărit ca să iei poziția de a căuta să trăiești adevărul. Dar dacă tu alegi calea care te îndepărtează de adevăr, atunci nu te vei scobori singur în pierzare; nu-ți vei pierde numai propriul tău suflet, ci vei deveni unealta pentru abateră altora dela calea adevărului, iar sângele sufletelor va fi aflat pe hainele tale. Pe când, dacă tu ai fi rămas în totul credincios, mama ta, fratele tău E, și una care acum varsă lacrimi pe mormântul lui, s'ar fi bucurat de mângâierile Spiritului lui Dumnezeu, și ar fi avut o bună experiență în adevăr. Trebuie să păstrezi meru în minte, că noi suntem răspunzători pentru influența pe care o exercităm. Influența noastră ori adună cu Hristos, sau risipește. Noi, ori ajutăm sufletelor pe calea cea îngustă a sfințeniei, sau suntem o piedecă, o piatră de poticnire pentru ele, făcându-le să se abată din cale. Mult stimate frate, tu n'ai niciun timp de pierdut. Caută cu seriozitate de răscumpără timpul, căci zilele sunt rele. Tovarășii tăi, a căror societate tu ai ales-o, au fost o piedecă pentru tine. Ieși dintre dânșii și fii deosebit. Apropie-te de Dumnezeu, și unește-te mai strâns cu poporul Său. Lasă ca interesele și dorul tău să se concentreze în Hristos și în urmașii Săi. Iubește mai mult pe aceia cari iubesc pe

Hristos mai mult. Rupe lanțul care te-a legat de acei ce nu iubesc pe Dumnezeu și adevărul Său. Ce împărțășire are lumina cu întunerecul? sau ce parte are un credincios cu un necredincios?

Ești într'o primejdie mare, de a suferi naufragiu în credință. Iți trebuie toată tăria, pe care o poți obține dela poporul lui Dumnezeu, dela acei cari au nădejde, curaj și credință. Dar nu trebuie să neglijezi rugăciunea, și anume rugăciunea în taină. Fii stăruitor în rugăciune; încurajează un spirit de adevărată devoțiune. De asemenea, și în afacerile tale ai o lucrare de făcut.

Aceasta nu pot să ți-o spun; dar în orice caz e ceva în neregulă. Cercetează-te cu îngrijire. Noi săvârșim o lucrare pentru veșnicie. Toate faptele și toate cuvintele noastre vor fi cântărite în cumpăna sanctuarului. Un Dumnezeu drept și nepărtinitor va hotărî toate cazurile noastre, și orice întâmplare din istoria vieții noastre. „Cel ce este credincios în puțin, este credincios și în mult. Si cel ce este nedrept în puțin, este nedrept și în mult”.

Nimic nu trebuie să împiedece înaintarea ta pe calea spre viața veșnică. Este în joc interesul vostru veșnic. În tine trebuie să aibă loc o transformare totală. Trebuie să te pocăești pe deplin, altfel vei pierde cerul. Isus te invită să faci din El tăria ta, și sprijinul tău. El va fi pentru tine un ajutor în timp de nevoie. El îți va fi ca umbra unei stânci mari în pustie. Nu te îngriji prea mult de reușită în această lume, ci povara sufletului tău să fie: Cum să dobândesc eu o lume mai bună? Ce să fac ca să fiu mântuit? Mântuind sufletul tău, vei mântui și pe alții. Ridicându-te pe tine însuși, vei ridica și pe alții. Indreptându-ți privirea la adevăr și către tronul lui Dumnezeu, vei face, prin aceasta, ca și alții să-și îndrepte credința lor tremurândă către făgăduințele Sale și către tronul Său etern. Tu trebuie să ajungi la poziția, de a prețui mântuirea mai mult decât câștigul lumesc, să socotești orice

lucru ca o pierdere, ca să câștigi pe Hristos. Tu trebuie să faci o deplină consacrare. Dumnezeu nu îngăduie nicio rezervă, nicio jertfă împărțită; nu trebuie să adori nici-un idol. Tu trebuie să răstignești eul tău, și lumea. Trebuie să rennoești consacrarea ta în fiecare zi. Vieța veșnică merită sforțările serioase și stăruitoare ale unei vieți întregi.

Mi-a fost arătat, că fratele tău era convins despre adevăr, pentru câțva timp, dar a fost ținut în loc de influențe străine. Femeia sa l-a împiedecat să urmeze convingerilor sale. Dar, în strămtorarea sa, a căutat pe Domnul; și El S'a lăsat să fie găsit. Apoi ea se sârghiua mult să facă pe soțul ei să îmbrățișeze adevărul; îi părea rău că i se împotrivese altădată, că mândria și iubirea ei de lume l-a ținut atât de mult în loc, ca să nu primească adevărul. Intocmai ca un copil obosit, care caută odihnă, dar n'o poate găsi, ea dorea acum cu lacrimi după invitația plină de har: „Veniți la Mine toți cei osteniți și împovărați și Eu vă voi da repaus!” Sufletul ei obosit și împovărat căuta pe Domnul, și plină de căință, și cu umilință și rugăciune serioasă, ea își arunca povara ei la picioarele marelui Purtător de sarcini, și în El ea găsea odihnă; ea primea dovada că pocăința sa serioasă a fost primită de Dumnezeu, și că a iertat-o pentru Numele lui Hristos.

Mi-a fost arătat, iubite frate D, că tu nu mai ai decât un scurt timp, în care să poți lucra. Fă-ți lucrarea în mod radical, răscumpără-ți bine timpul. În afacerile tale vremelnice nu lăsa să ți se șteargă caracterul tău de creștin. Păstrează-ți haina nemânjită de lume. Veghiază și te roagă, ca să nu cazi în ispită. Ispitele pot a se îngămădi în jurul tău, dar tu nu ești constrâns să intri în ele. Tu vei putea obține tărie dela Hristos ca să rămâi nemânjit de corupțiile acestei generații striccate. „Prin care El ne-a dat făgăduințele Lui nespūs de mari și scumpe,

(Urmare la pag. 9)

Ordinea evenimentelor

în călătoria poporului Advent către Cetatea Sfântă

(Continuare)

din „Curierul Misionar” No. 11/1938

4. Încheierea timpului de har

c. Michael se ridică — începe timpul de strămtorare.

a. Timpul exact nu se știe.

„După ce prezența lui Dumnezeu fu retrasă în cele din urmă dela națiunea iudaică, preoții și poporul nu știau aceasta. Cu toate că se aflau sub controlul lui Satana, ei erau mânași de cele mai grozave și odioase patimi, totuși ei se considerau ca fiind aleșii lui Dumnezeu. Slujba în templu fu continuată, jertfele se aduceau încă pe altarele sale pângărite și zilnic se rostea binecuvântarea asupra unui popor care se făcuse vinovat de sângele scumpului Fiul al lui Dumnezeu și care căuta să omoare și pe servii Săi și pe apostoli. După ce sentința irevocabilă a Sanctuarului va fi pronunțată și soarta lumii va fi pecetluită pentru vecie, locuitorii pământului nu vor ști aceasta. Un popor dela care Duhul Sfânt va fi în cele din urmă retras va continua să respecte, mai departe, formule reci”. — „Marea Luptă”, ed. engl.) p. 614.

b. Strigarea cea tare s'a terminat, iar sfinții sunt sigilați. j

„Când solia ingerului al treilea se va încheia, harul nu va mai reprezenta pe locuitorii vinovați ai pământului. Poporul lui Dumnezeu și-a terminat atunci lucrarea Sa. Ei au primit, „ploaia târzie”, reînsuflețirea dela fața Domnului, ei sunt pregătiți pentru ceasul încercării ce le stă în față. Ingerii aleargă încoace și încolo prin cer. Un inger întorcându-se dela pământ face cunoscut că și-a împlinit lucrarea sa; ultima încercare a venit asupra lumii și toți aceia care s'au dovedit credincioși față de prescripțiile dumnezeiești, au primit „sigiliul viului Dumnezeu”. — Idem, p. 613.

„Atunci Isus încetează de a mai servi în Sanctuarul de sus. El își ridică mâinile Sale și zice cu voce tare: „S'a sfârșit”, și întreaga oștire îngerească își luă jos coroanele lor când El făcu solemnă declarație: „Cine este nedrept să fie nedrept mai departe; cine este întinat să se întineze mai departe; cine este fără prihană să trăiască mai departe fără prihană, și cine este sfânt să se sfințească mai departe!” Apoc. 22, 11. Fiecare caz va fi hotărît spre vieță sau spre moarte. Hristos a săvârșit ispășirea pentru poporul Său și a șters păcatele lor”. — Idem, p. 613.

„Văzui de asemenea că mulți nu-și dau seama de ce trebuie ei să fie, pentru a putea sta înaintea lui Dumnezeu fără mare preot în Sanctuar, în timpul strămtorării celei mari. Acei cari primesc sigiliul viului Dumnezeu și cari vor fi apărați în timpul strămtorării, trebuie să arate pe fața lor chipul deplin al Domnului Isus”. — „Experiențe și Viziuni”, p. 72.

d. Dreptii trăiesc fără Mijlocitor

„Când El părăsește Sanctuarul, un întunec des acopere pe locuitorii pământului. În acel timp înfricoșat dreptii vor trebui să trăiască fără Mijlocitor în fața unui Dumnezeu sfânt. Bariera care acoperea pe cei nelegiuiți va fi dată la o parte și Satana va avea putere deplină asupra celor rămași pentru totdeauna nepocăiți. Indelunga răbdare a lui Dumnezeu a luat sfârșit. Lumea a lepădat harul Său, a disprețuit și a călcat în picioare legea Sa. Nelegiuiții au trecut hotarele timpului lor de har. Spiritul lui Dumnezeu căruia ei s'au împotrivit cu îndărătnicie se va retrage în cele din urmă

dela ei. Fără a mai fi muștrați de harul dumnezeesc ei sunt lăsați pradă vrăjmașului cel rău. Satana va aduce atunci pe locuitorii pământului într'o mare strămtorare finală”. — „Marea Luptă”, (ed. engl.) p. 614.

„Era cu neputință ca plăgile să fie revărsate atâta timp cât Isus slujea în Sanctuar, dar întrucât lucrarea Lui acolo s'a terminat, și mijlocirea Lui s'a sfârșit, nu mai este nimic care să împiedece mânia lui Dumnezeu, și ea izbucnește cu furie asupra capului neadăpostit al păcătosului vinovat, care a trecut cu vederea mântuirea și a urît muștrarea. În vremea aceea grozavă, după încheierea hucrării de mijlocire a Domnului Isus, sfinții trăiau în fața unui Dumnezeu sfânt, fără de mijlocitor. Fiecare caz era hotărît fiecare piatră scumpă era numărată. Isus a mai zăbovit o clipă în despărțitura de afară a Sanctuarului ceresc, și păcatele cari fuseseră mărturisite în timp ce El fusese în Sfânta Sfințelor, au fost așezate asupra lui Satana, începătorul păcatului, care trebuie să îndure pedeapsa”. — „Experiențe și Viziuni”, p. 252.

e. Ultimile șapte plăgi

„Când Hristos va face să înceteze mijlocirea Sa în Sanctuarul Ceresc, mânia neamestecată a lui Dumnezeu va fi vărsată asupra aceluia, cari se închină fiarei și chipului ei și cari primesc semnul ei. Plăgile cari venișă asupra Egiptului, când Dumnezeu era în perspectivă să libereze pe Izrail, erau de același caracter ca acele judecăți mult mai grozave și mai cuprinzătoare, cari vor lovi lumea cu puțin înainte de liberarea definitivă a poporului lui Dumnezeu. (Aceste plăgi sunt descrise în Apocalips 16).

„Aceste plăgi nu vor fi universale, altfel locuitorii pământului ar fi stârpiți cu desăvârșire. Totuși ele vor fi judecățile cele mai îngrozitoare, cari vor fi cunoscute vreodată de către cei muritori. Toate judecățile cari au venit peste oameni, înainte de timpul ceurcării, erau amestecate cu har. Sân-

gele mijlocitor al lui Hristos a crușat pe păcătoș și nu a îngăduit ca el să-și primească măsura deplină a vinovăției sale, dar în judecățile din urmă mânia lui Dumnezeu va fi vărsată neamestecată cu har". — Idem, p. 627.

5. Din cauza plăgilor și suferințelor, conducătorii națiunilor vor da decretul de moarte

"Acei cari onorează legea lui Dumnezeu, vor fi acuzați că ei ar fi adus judecățile Sale asupra lumii, și ei vor fi priviți ca fiind cauza sguudirilor înfricoșate ale naturii, luptelor și vărsărilor de sânge dintre oameni, care au umplut pământul de jale....".

".... Acest argument va fi hotărâtor și apoi va fi dat un decret contra acelora care sfințesc Sabatul poruncii a patra denunțându-i că merită cele mai aspre pedepse, și se va da libertate poporului ca să-i omoare la un timp anumit".

"Văzui, sabie, foamete, molime și mari turburări și stricăciuni pe pământ. Nelegiuții credeau că noi am adus aceste judecăți asupra lor, și se ridicară sfătuindu-se să ne distrugă de pe pământ, crezând că atunci se vor opri suferințele". — "Experiențe și Viziuni", p. 40.

a. Inceputul strămtorării lui Iacob

"Poporul lui Dumnezeu va fi adus atunci în acele scene de strămtorare și jale, pe care profetul le descrie ca fiind timpul strămtorării lui Iacob. „Așa vorbește Domnul: „Auzim strigăte de groază; e spaimă, nu este pace... Pentru ce s'au îngălbenit toate fețele?... Vai, căci ziua aceea este mare; niciuna n'a fost ca ea? Este o vreme de necaz pentru Iacob; dar Iacob va fi izbăvit din ea". Ier. 30, 5. 7.

"Noaptea de strămtorare a lui Iacob, când se lupta în rugăciune spre a scăpa de mâna lui Esau (Gen. 32, 24—30) reprezintă experiența poporului lui Dumnezeu, în timpul strămtorării". — Idem, p. 616.

"După cum Satana influență pe

Esau, să vină contra lui Iacob, tot astfel va atâta el pe nelegiuții ca să distrugă pe poporul lui Dumnezeu în timpul strămtorării. Si după cum el învinuia pe Iacob, tot în felul acesta va aduce el învinuiri contra poporului lui Dumnezeu" Idem, p. 618.

b. Strămtorarea va contribui la desăvârșirea credinței

"Timpul de strămtorare și de spaimă din fața noastră va cere o credință care să poată suporta oboseală, întârziere și foame — o credință care să nu dispară când va fi pusă la o aspră încercare. Timpul de har este acordat la toți spre a se pregăti pentru acele zile. Iacob a biruit pentru că era stăruitor și hotărât. Biruința sa este o dovadă de puterea rugăciunii stăruitoare. Toți acei cari ca și el țin de făgăduințele lui Dumnezeu vor fi tot așa de serioși și stăruitori, cum a fost el, vor birui după cum a biruit și el. Acei ce nu voesc a se tăgădui pe sine, a se lupta înaintea lui Dumnezeu și a stăruii mult timp în rugăciuni stăruitoare, spre a primi binecuvântarea Sa, aceia nu o vor primi. A lupta cu Dumnezeu — o, cât de puțin știu ce înseamnă această! Cât de puțin și-au apropiat sufletul lor de Dumnezeu cu o dorință înflăcărată până ce orice putere să fie încordată? Când valorile disperării, pe cari nicio limbă nu le poate descrie, vor năvăli asupra celui ce se roagă fierbinte, cât de puțin vor fi atunci cei cari se vor crampona de făgăduințele lui Dumnezeu cu o credință nestrămutată", Idem, p. 621.

c. Pregătirea pentru timpul de strămtorare

"Acei cari nu exercită decât puțină credință acum sunt în cea mai mare primejdie, de a cădea pradă puterilor amăgirilor satanice și constrângerii conștiinței, și chiar dacă ei vor rezista încercării, totuși în timpul strămtorării vor fi cufundați într'o spaimă și disperare, pentru că ei nu și-au făcut o deprindere de a se încrede

în Dumnezeu. Lecțiile credinței pe cari ei le-au neglijat să le învețe, vor fi nevoiți să le învețe, sub apăsarea grozavă a descurajării".

"Noi trebuie să facem acum cunoștință cu Dumnezeu, punând la încercare făgăduințele Sale. Ingerii iau notă de orice rugăciune, ce este serioasă și sinceră. Noi trebuie să ne lipsim mai de grabă de satisfacțiile noastre egoiste, decât să neglijăm comuniunea cu Dumnezeu. Cea mai adâncă sărăcie și mai mare tăgăduire de sine, cu aprobarea Sa este mai bună decât bogăție, lipsă de griji, onoare și prieteni, fără El. Noi trebuie să ne luăm timp pentru rugăciune. Dacă îngăduim ca mintea noastră să fie ocupată cu grijile lumesti, atunci Dumnezeu ne poate da timp, răpindu-ne idolii noștri de aur, case sau țarine productive".

"Timpul strămtorării așa cum niciodată n'a fost, va veni curând asupra noastră și noi vom avea nevoie de o experiență pe care acum nu o posedăm și pe care mulți neglijează să o dobândească". — Idem, p. 622. 623.

d. Satana va lua înfățișarea lui Hristos

"Ca operă de încoronare în marea dramă de amăgire, Satana însuși va personifica pe Hristos. Biserica a pretins de mult că așteaptă venirea Mântuitorului, ca împlinire a speranței ei. Dar atunci marele amăgitor va da aparența că Hristos a venit deja. În diferite părți ale pământului Satana se va manifesta printre oameni ca o ființă maiestooasă de o vie strălucire, care se va asemăna cu descrierea făcută de Ioan în Apocalips, despre Fiul lui Dumnezeu (Apoc. 1, 13—15). Strălucirea care îl înconjoară este neînțelesă de tot ceea ce ochiul muritor a văzut vreodată. Strigătul triumfal răsună în văzduh: „Hristos a venit! Hristos a venit! Poporul se prosternă în adorare înaintea Lui în timp ce El ridică mâinile Sale și rostește o binecuvântare asupra lor, după cum Isus binecuvântă pe ucenicii Săi, când

era pe pământ.... El declară că acei cari stăruesc în serbarea zilei a șaptea defăimează numele său prin aceea că nu vor să asculte de îngerii săi, trmiși la ei cu lumină și adevăr. Aceasta este cea mai puternică și cea mai covârșitoare amăgire". — Idem, p. 624.

e. Semnul de a părăsi orașele

„Când se va da decretul de către diferiții stăpânitori ai creștinătății, contra celor ce țin poruncile lui Dumnezeu, li se va retrage scutul stăpânirii, și vor fi lăsați în mâinile acelor cari doresc pierzarea lor. Poporul lui Dumnezeu se va refugia din orașe și sate, se vor forma în cete și se vor retrage spre a locui în locurile cele pustii și singuratice. Mulți își vor găsi refugiul în întăriturile munților. Asemenea creștinilor din văile piemontice, ei își vor face sanctuarele lor din înălțimile pământului și voi mulțumi lui Dumnezeu pentru că „stânci întărite vor fi locul lui de scăpare (Isa. 33, 16).

f. Sfinții beau paharul și sunt botezați cu botezul

„Dacă oamenii ar putea să vadă cu ochi cerești, atunci ei ar zări cete de îngeri, cari sunt tari în putere și cari tăbărăsc în jurul acelor, cari au păstrat cuvântul răbdării lui Hristos. Cu o gingașă compătimire îngerii au văzut jalea lor și au auzit rugăciunea lor. Ei așteaptă cuvântul Comandantului lor spre a-i scăpa dela pierzarea lor. Totuși ei trebuie să mai aștepte puțin. Poporul lui Dumnezeu trebuie să bea paharul și să fie botezat cu botezul cu care a fost El botezat. Tocmai aceea întârziere ori cât de chinuitoare ar părea ea pentru ei, este cel mai bun răspuns la rugăciunile lor. Astfel ei sârguindu-se să aștepte cu credințioșie pe Domnul să intervină, ajung să se deprindă cu credința, speranța și răbdarea cari fusese prea puțin practică în vieța lor religioasă. Dar pentru cei aleși timpul strâmtorării va fi scurtat", Idem, p. 630. 631.

g. Decretul fixează timpul morții

„Sentinelele cerești credincioase în însărcinărilor, continuă mai departe în serviciul lor de pază. Printr'un decret general se va fixa timpul când cei ce țin poruncile lui Dumnezeu să fie uciși. În multe locuri însă dușmanii lor se vor grăbi să le ia vieța mai înainte de timpul fixat prin decret. Nimeni însă nu poate trece prin linia de sentinele puternice, care este pusă în jurul fiecărui suflet credincios". — Idem, p. 631.

h. Niciunul dintre drepti nu va muri

„Dacă sângele martorilor credincioși ai lui Hristos ar fi vărsat în acel timp, atunci aceasta n'ar putea fi asemenea sângelui martirilor, o sămânță semănată pentru a aduce rod pentru secerișul lui Dumnezeu. Credințioșia lor nu ar mai fi nicio mărturie, spre a

convinge pe alții despre adevăr, căci inima cea împietrită a respins undele harului, până ce ele nu s'au mai reîntors. În cazul când dreptii ar fi părăsiți spre a cădea pradă vrăjmașilor lor, atunci aceasta ar însemna un triumf pentru prințul întunerecului. Psalmistul zice: „Căci El mă va ocroti în coliba Lui, în ziua necazului, mă va ascunde sub acoperișul cortului Lui și mă va înălța pe o stâncă". Ps. 27, 5. Hristos a spus: „Du-te poporul Meu, intră în odaia ta, și încuie ușa după tine; ascunde-te câteva clipe până când va trece mânia. Căci iată Domnul iese din locuința Lui, ca să pedepsească nelegiuirile locuitorilor pământului și pământul va da sângele pe față, și nu va mai acoperi uciderile". Isa. 26, 20. 21.

Glorioasă va fi liberarea acelor, cari au așteptat cu răbdare, venirea Sa, și ale căror nume sunt scrise în cartea vieții". — Idem, p. 634.

Ascultați de trimisul lui Dumnezeu

Prin servii Săi de pe timpuri, Dumnezeu a dat făgăduințe hotărâte că El va pune Darul Spiritului profeției în biserica Sa din timpul sfârșitului. El a împlinit făgăduința aceasta. Chiar la începutul lucrării — lucrarea a venit la timpul prezis de Cuvântul lui Dumnezeu — El a ales o unealtă tânără pentru a fi solul Său. El i s'a descoperit ca și servilor Săi de pe timpuri: Samuel, Isaia, Daniel, Ioan și alții. Lumina ce i-a fost dată avea datoria să o dea mai departe poporului Său. Ascultând de porunca cerească, a mers din oraș în oraș, și din țară în țară spunând oamenilor, comunităților și marilor adunări soliile trimise de Dumnezeu. Din izvorul acesta inspirat și nesecat au curs fără încetare soli trimise de Cer pentru rămășița poporului lui Dumnezeu.

Solul credincios odihnește acum în mormântul său, dar scrierile sale au rămas cu noi. În iubirea Lui nemărginită, Dumnezeu

ne-a dat lumină cuprinsă în aceste cărți pentru a lumina, întări, și inspira și îndruma în serviciul nostru pentru El. Alături de Biblie, scrierile acestea ar trebui să aibă locul cel dintâi în studiile și meditațiile de fiecare zi. Oricine le citește cu rugăciune se va simți atras către Dumnezeu și va fi umplut de un zel sfânt de a face lucrarea Lui.

Acei cari neglijează aceste scrieri sfinte se lipsesc de o mare binecuvântare. E primejdia ca mulți să fie pierduți pentru că nu au primit lumina și învățătura trimisă de Domnul pe calea aceasta.

Nimic nu e mai bun decât hotărârea care s'a luat acum de curând ca, avându-se în vedere faptul că scrierile Spiritului Profeției au fost date bisericii pentru scopul deosebit de a da putere poporului lui Dumnezeu a sta tari împotriva atacurilor necredinței și îndoielii, de a adânci credința

(Urmare la pag. 16)

DE ÎNTRU CEI MICUȚI

MICA MISIONARA

Olga Grau luase parte la ora misionară și auzise vorbind pe o femeie care fusese 15 ani misionară în Africa. Ea povestise însă numai părțile bune, nu și pe cele rele, și Olga era încântată și interesată.

— M'am hotărît să devin misionară când voi fi de vreo patruzeci de ani.

— De ce vrei să aștepti până la vârsta de patruzeci de ani?, o întrebă mama ei privind-o și lăsând lucrul din mâini.

— Apoi, mai întâi trebuie să învăț și poate să mai scriu și cărți, să câștig bani mulți și când părul îmi va încărungi și când îmi vor cădea dinții, atunci, cred eu, voi fi tocmai potrivită pentru o misionară, gândesc că păgânilor le e tot una.

— Ai dreptate, zise doamna Grau, acesta este un foarte bun ideal în viață, dacă îl vei putea realiza, dar știi că doamna Stephan care a murit săptămâna trecută, a murit tocmai la vârsta de patruzeci de ani. Nu crezi că ar fi mai bine să hotărăști timpul acesta ceva mai curând?

— Apoi, poate la treizeci și cinci de ani ar fi mai bine.

— De sigur, în cazul acesta ai rezerva pentru tine numai șapte optimi din viață, iar o optime ai consacra-o Domnului. Ai putea face și așa, dar știi că tanti Katerina a murit la 35 de ani. Nu este și în cazul acesta o primejdie?

— În sfârșit, fie și la treizeci de ani! și Olga merse să privească pe fereastă.

— Poate că e mai bine la treizeci de ani; tocmai de treizeci de ani era Mariana când a fost asvârlită din trăsură pe când mergea la

serată. Stii că de atunci n'a mai putut face niciun pas.

Olga bătea neliniștită cu degetele în geam. I se părea că niciodată n'au trecut pe stradă așa de mulți oameni bătrâni ca atunci.

— Poate că am să merg la douăzeci și cinci de ani, zise ea oftând adânc.

— Îți închipui că la vârsta aceasta ești destul de tânără ca să mergi în Africa, replică doamna Grau, dar știi că domnișoara Roland, care a fost immormântată săptămâna trecută tocmai la această vârstă plănuise să meargă în India.

— Mamă, nu-mi rămâne altceva de făcut decât să merg imediat, ca să fiu sigură, zise Katchem întorcându-se dela fereastră și lacrimi de bucurie îi curgeau pe obraji.

— Dacă vrei să fii o lucrătoare pentru Domnul, atunci scumpa mea, poți face și aici lucrare misionară. Dacă însă ai trăi douăzeci și cinci de ani numai pentru tine, atunci ți-ar veni foarte greu ca dintr'odată să începi să lucrezi pentru alții. Nu visa, scumpa mea, la lucruri prea mari, ci caută să fii acum de ajutor în lucruri mici și când vei ajunge destul de tare, Dumnezeu îți va încredința și răspunderi mai grele.

— Am să încerc, mamă. Eu pot să îngrijesc de frații mei și pot să-ți fac și ție servicii.

Si Olga începu în mod foarte serios să lucreze câte ceva prin casă. Misionarii casnici sunt tot atât de necesari ca și cei ce pleacă în țări îndepărtate și există și pentru cei dintâi „un drum deschis totdeauna”.

Olga îndeplinea diferite lucrări

misionare și era o binecuvântare atât pentru ea cât și pentru cei din jurul ei. Multe putea ea face pentru ca să ajute mamei sale. Făcea deseori mici servicii de parcă era un inger al bunătății. Ducea un coș cu mâncare la o văduvă sau la niște orfani, uneori chiar prin zăpadă și ploaie, vorbind cu bunătate celor cari erau în greutate și în mizerie, sau strângea pe micuții ce locuiau în apropiere și-i ducea la școala de Sabat. Cum ar fi putut ea să găsească altfel aceste uși deschise și mai ales ușa la bunul Păstor? Ea era totdeauna de ajutor colegelor ei și copiilor din vecinătate. Orice inimă, oricât ar fi de mică, are durerile ei. Si mai ales pentru fetele mai în vârstă cari locuiau în apropiere, își propuse ea să fie o rază de lumină spre a șterge lacrimi și a înlătura durerile. Ea făcea tot ce îi sta în putință pentru Domnul. În felul acesta Olga se pregătea pentru lucrarea misionară mai mare de mai târziu, dacă Domnul ar fi vrut să o țină în viață. Sau dacă voia Lui va fi ca să o despartă de această lucrare, atunci se va găsi și ea printre aceia cari vor auzi rostindu-se de către Domnul aceste cuvinte: „O, tu slugă bună și credincioasă, ai fost credincioasă peste puțin, peste mult te voi pune; intră în bucuria Stăpânului tău”.

(Urmare dela pag. 5)

ca prin ele să vă faceți părtași firii dumnezeiești, după ce ați fugit de stricăciunea care este în lume prin poște”. Tineți ochiul îndreptat mereu spre Hristos și spre chipul său divin. Urmează după viața Sa nepătată, și vei deveni părtaș mării Sale, și vei moșteni împreună cu El Împărăția pregătită pentru tine dela întemeierea lumii.

E. G. White

Biserica și Liberatorul ei

Marile războaie cari au avut loc între popoare, în timpul celor șapte trâmbețe, studiate de noi în „Semnele Timpului”, sunt o luptă continuă între bine și rău. Această luptă a fost aprigă în tot decursul secolelor. Dacă luptele par a se fi potolit câteodată, apoi aceasta a fost numai pentru o clipă; căci forțele armate au căutat, în acele zile de aparentă liniște, să-și asigure puncte mai favorabile pentru a reinnoi lupta, cu și mai multă furie.

Între biserica lui Hristos și lumea nelegiuată nu poate fi pace niciodată. Principiile de cari se conduc sfinții nu se pot armoniza cu acelea de cari se conduc cei nelegiuți. Adevărul și rătăcirea sunt mereu în războiu între ele. Acestea nu se pot contopi, asemenea colorilor curcubeului, ci stau într'un contrast izbitor. Adevărul, dreptatea, sinceritatea, dragostea, virtutea, curăția, și adevărata noblețe nu pot sta laolaltă cu înșelăciunea nesinceritatea, egoismul ura, răutatea, imoralitatea, și cu planurile și scopurile josnice ale acestei lumi.

Acela care trăiește după principiile adevăratului creștinism, nu poate găsi plăcere în tovărășii intime, — fie în afaceri sau plăceri, — cu aceia a căror vieață e călăuzită de o conduită dumnezeiască. Poporul lui Dumnezeu a fost totdeauna un popor deosebit, „răvnițor de lucruri bune”. Tocmai principiile de cari e călăuzită vieața lor îi face să nu poată armoniza cu acei ce iubesc lumea. „Căci oricine voiește să fie prieten lumii devine vrăjmaș lui Dumnezeu”. Iacob, 4, 4. Ceva mai mult, conducătorii acestor două clase mari sunt direct împotriva unii altora. În toate secolele, balaurul a dus un războiu nemilos împotriva lui Hristos și a urmașilor Săi. Nicăiri nu e mai bine zăgrăvit acest războiu, ca în capitolul 12 din Apocalips.

„Și în cer s'a făcut un războiu. Mihail și îngerii lui s'au luptat cu balaurul. Și balaurul cu îngerii lui s'au luptat și ei, dar n'au putut birui; și locul lor nu li s'a mai găsit în cer”. Vers. 7 și 8.

Acest războiu uriaș s'a început în cer și apoi s'a mutat pe pământ.

Pe acest câmp de bătălie de pe pământ, această luptă a bătuit mereu cu furie, și tot pe acest câmp de bătălie va trebui să se dea ultima luptă finală. Luptătorii sunt balaurul și femeia. Ultima bătălie e chiar în fața noastră. „Și balaurul, mâniat pe femeie, s'a dus să facă războiu cu rămășița seminței ei, cari păzesc poruncile lui Dumnezeu și țin mărturia lui Isus Hristos”.

Biserica în simbol

Profeția din Apocalips 12 se începe cu următoarea descriere simbolică:

„În cer s'a arătat un semn mare; o femeie învăluită în soare, cu luna sub picioare, și cu o coronă de douăsprezece stele pe cap”. Vers. 1.

Femeia este o figură familiară a poporului lui Dumnezeu din Vechiul Testament, și este un simbol potrivit al adevăratei biserici creștine. Adresându-se bisericii, — simbolizată prin Sion și Ierusalim, — profetul Isaia zice: „După cum se bucură mirele de mireasa sa, așa se bucură Domnul de tine”. Și iarăși Ieremia scrie: „Fecioara lui Izrail, întoarce-te în cetățile aceaste cari sunt ale tale!” Ier. 31, 21.

Acesta este un tablou frumos al bisericii lui Hristos. Cu câtă gingășie și prevedere poartă de grijă mirele pentru tovarășa vieții sale; câtă dragoste îi arată, și cât de mult o îngrijește și ocrotește el! Intocmai așa face și Domnul cu noi. El îngrijește cu duioșie și credincioșie de aceia cari au părăsit lucrurile păcătoase ale lumii,

făcând din El idealul lor cel mai înalt. Deși El nu a găsit cu cale ca să ridice pe poporul Său din lumea ispitelor, cercărilor, greutăților și prigonirilor, totuși El i-a încredințat purtării de grijă a Tatălui Său, ca să-i păzească de cel rău.

Femeia din această profecie reprezintă pe adevărata biserică a erei creștine. Această perioadă s'a început când Liberatorul, „Fiul Omului”, a fost înălțat la cer. Biserica era îmbrăcată în soare — „Soarele Dreptății... cu vindecarea sub aripile Sale”. Luna, care reflectează razele Sale, era sub picioarele ei. Tipuri și ceremoniile erei iudaice trecuse, iar biserica sta acum îmbrăcată cu mărirea erei evanghelice. În viața, profetul o urmărește cu privire, și vede cum ea fuge din fața balaurului, în pustie, unde este hrănită de Dumnezeu. El a văzut liberarea ei, la sfârșitul perioadei papale, și apoi el vede că ea este încă ținta furiei balaurului, la încheierea istoriei ei pământiești.

Copilul de parte bărbătească

„Ea a născut un fiu, un copil de parte bărbătească. El are să cârmuiască toate neamurile cu un toiaș de fier. Copilul ei a fost răpit la Dumnezeu și la scaunul Lui de domnie”. Apoc. 12, 5.

Copilul, despre care este vorba aci, nu poate fi altul decât Fiul lui Dumnezeu; căci El „a fost răpit la Dumnezeu și la tronul Lui”. El are să cârmuiască neamurile cu un toiaș de fier, și le va zdrobi, ca pe vasul unui olar. Despre Fiul lui Dumnezeu, Psalmistul zice:

„Eu voi vesti hotărîrea Lui, zice Unsul; — Domnul Mi-a zis: Tu ești Fiul Meu! Astăzi Te-am născut. Cere-Mi, și-Ți voi da neamurile de moștenire, și marginile pământului în stăpânire! Tu le vei zdrobi cu un toiaș de fier,

și le vei sfărâma ca pe vasul unui olar". Ps. 2, 7—9.

Când cugetăm la realitatea nașterii Mântuitorului nostru, care a venit pe acest pământ, ca să-l răscumpere de sub blestemul păcatului, în mintea noastră ni se prezintă acele frumoase cuvinte, rostite de profetul Isaia:

„Căci un copil ni s'a născut, un Fiu ni s'a dat, și domnia este pusă pe umerii Lui; îl vor numi: Minunat, Sfetnic, Dumnezeu tare, Părintele veșnicilor; Domn al păcii". Isa. 9, 6.

Este o cugetare minunată, că Liberatorul avea să vină din biserică, așa ca biruința Sa să fie biruința unui bărbat. Ca Fiu al Omului, Isus a biruit pe vrăjmașul Satana și a înviat din morți. Aceeași cugetare, despre venirea Răscumpărătorului din biserică lui Dumnezeu, este exprimată și de Moise, și citată de Ștefan, în Fapte 7, 37:

„Acest Moise a zis fiilor lui Izrail: Domnul, Dumnezeul vostru, vă va ridica dintre frații voștri un prooroc ca mine; de el să ascultați".

Isus, ca Fiu al Omului, a venit în împărăția lui Satana, și a biruit pe marele răsculător; și Hristos va mearge răsculător; și Hristos va împărți prada Sa cu cei cari au biruit prin El. Cu privire la lucrarea Sa aici pe pământ, Domnul zice:

„Deci, dacă Satana este desbinat împotriva lui însuși, cum va dăinui împărăția lui? . . . . Dar, dacă Eu scot dracii cu degetul lui Dumnezeu, împărăția lui Dumnezeu a ajuns până la voi. Când un om tare și bine înarmat își păzește casa, averile lui sunt la adăpost. Dar dacă vine peste el unul mai tare decât el și-l biruește, atunci îi ia cu forța toate armele în cari se încredea, și împarte prăzile luate dela el". Luca 11, 18—22.

Satana a smuls din mâna lui Adam frumoasa sa stăpânire din Eden, și pretinde acest pământ ca fiind al lui. Chiar Mântuitorul îl numește stăpânitorul lumii acesteia. Pe vremea lui Iov, îl găsim pe Satana împreună cu fiii lui Dumnezeu, adunați într'un consi-

liu ceresc, și acolo, învinuia pe Iov, că ar servi lui Dumnezeu pentru câștig personal. (Vezi Iov 1, 2). Dar Hristos a venit în lume, ca al doilea Adam, și a biruit pe stăpânitorul acestei lumi. „Cel mai tare — Domnul nostru — a venit peste „omul puternic" — Satana — l-a biruit, și la ziua de apoi va împărți prada. Stăpânirea dela început va trece iarăși la fiica Sionului. Astfel Isus stă astăzi ca reprezentant al nostru, în timp ce părintorul fraților este aruncat pe pământ, căci în cer nu s'a mai găsit loc pentru el.

Fără îndoială, că biruința care a culminat la crucea de pe Golgota, a făcut pe îngerul profetic să introducă marea marea luptă între Hristos și Satana, până la acest punct.

Războiu în cer

„Și în cer s'a făcut un războiu". Mihail și îngerii Lui s'au luptat cu balaurul. Și balaurul cu îngerii lui s'au luptat și ei, dar n'au putut birui; și locul lor nu li s'a mai găsit în cer. Și balaurul cel mare, șarpele cel vechiu, numit Diavolul și Satana, acela care înșeală lumea întreagă, a fost aruncat pe pământ; și împreună cu el au fost aruncați și îngerii lui". Apoc. 12, 7—9.

Acest războiu dintre bine și rău, dintre Hristos și Satana, își are originea la început. Nemulțumirea din inima lui Satana s'a început prin mândrie. Inima lui Lucifer s'a înălțat. (Isa. 14, 12—14.) El năzuia să fie deopotrivă cu Cel Prea Înalt. Ingerul acoperitor a păcătuit, iar când răscolarea lui s'a desvoltat într'o răscoală pe față, răscolătorul a fost aruncat afară, și îngerii lui au fost aruncați împreună cu el. A treia parte din oștile cerești au căzut. Răscolătorul și-a continuat însă lupta aici pe pământ. El a intrat în grădina Eden, și a făcut pe primii noștri strămoși să păcătuiescă. El a căutat să zădărnicească lucrarea lui Dumnezeu, până ce a venit Mihail, Fiul lui Dumnezeu, și S'a întâlnit cu

el pe câmpul de bătălie al acestui pământ. Isus a câștigat o biruință hotărâtă în pustie. El a scos demoni, a vindecat leproși și bolnavi de tot felul, a înviat morți; a sfărâmat lucrările diavolului și ale păcatelor de tot soiul. Apoi, în cele din urmă, Domnul nostru a descoperit, — la crucea de pe Golgota, — iubirea nemăsurată a lui Dumnezeu pentru neamul omenesc răsvrătit, și acolo a fost câștigată și biruința, în acest mare războiu". Despre răstignirea Sa, Isus zice:

„Acum are loc judecata lumii acesteia, acum stăpânitorul lumii acesteia va fi aruncat afară. Și după ce voi fi înălțat de pe pământ, voi atrage la Mine pe toți oamenii". Ioan 12, 31, 32.

Isus a biruit. Iubirea fără margini a lui Dumnezeu stă acum pe deplin confirmată prin răstignirea Domnului nostru. Vălul amăgitor al lui Satana și al păcatului a fost dat laoparte. Prin strigătul muribund al Domnului nostru pe cruce, „s'a sfârșit", solia mântuirii veșnice către o lume pierdută își transmite mereu ecoul ei din generație în generație. Isus a înviat ca biruitor; El S'a urcat pe tron, ca Stăpânitor legitim al acestui pământ, și până la ziua, când își va lua în primire împărăția. El mijlocește pentru biserică Sa de pe pământ, ca s'o facă părtașe moștenirii Sale.

Bucurie în cer

La anunțarea biruinței asupra oștilor răscolate, strigăte de bucurie puternice au izbucnit în cor din gurile a miriade de îngeri cerești. Profetul zice:

„Am auzit în cer un glas tare, care zicea: Acum a venit mântuirea, puterea și împărăția Dumnezeului nostru, și stăpânirea Hristosului Lui; pentru că părintorul fraților noștri, care zi și noapte îi pâra înaintea Dumnezeului nostru, a fost aruncat jos". Apoc. 12, 10.

Apoi adaogă: „Ei i-au biruit, prin sângele Mielului și prin cuvântul mărturisirii lor, și nu și-au

iubit vieța chiar până la moarte". Vers. 11.

Ce bine ar fi fost dacă istoria răsculării și a biruinței s'ar fi terminat în totul la acest punct, dar, vai, pentru această lume, ea nu s'a terminat aici. Partea cea mai tragică din această istorie rămâne încă să fie descrisă mai de parte. Profeția continuă:

„De aceea bucurați-vă, ceruri, și voi cari locuiți în ceruri! Vai de voi, pământ și mare! Căci diavolul s'a pogorît la voi, cuprins de o mare mânie, fiindcă știe că

are puțină vreme. Când s'a văzut diavolul aruncat la pământ, a început să prigonească pe femeia, care născuse copilul de parte bărbătească". Vers. 12, 13.

Imediat după răstignirea și înălțarea la cer a Domnului nostru, marele vrăjmaș și-a îndreptat atenția asupra bisericii. Au urmat cele mai sălbatice prigoniri. Aceasta s'a adevărit mai cu seamă în timpul celor 1260 de ani de persecuții. Despre aceste prigoniri vom studia în articolele următoare.

T. M. F.

și răbdarea ta, și că nu poți suferi pe cei răi; că ai pus la încercare pe cei ce zic că sunt apostoli și nu sunt, și i-ai găsit mincinoși. Știi că ai răbdare, că ai suferit din pricina Numelui Meu, și că n'ai obosit". Apoc. 2, 2, 5.

„Efes" însemnează dorință, sau vrednică de dorit, și se referă la biserica primului secol, — o denumire potrivită a bisericii din timpul predicării Evangheliei de către apostoli. Această perioadă s'a încheiat cu moartea Apostolului Ioan, cam pe la anul 100 d. Hr.

Biserica acestei perioade a primit adevărul de pe buzele lui Hristos, izvorul a tot adevărul. În lumina vieții Sale, a învățăturilor, a morții și învierii Sale, Scripturile adevărului au strălucit cu o nouă strălucire. Pătrunși de vestea îmbucurătoare a mântuirii, apostolii mergeau și vesteau cele ce văzuse și auzise. Solia lor era primită de mulțime cu bucurie și veselie. Aceștia, la rândul lor, duceau vestea cea bună și la alții, până ce solia mântuirii a fost vestită la acea generație.

Secretul succesului

În ce constă secretul succesului și al puterii apostolilor? Noi am amintit deja despre curăția soliei lor. Aceasta era o solie a cuvântului lui Dumnezeu. Marele Învățător arătase prima demonstrație despre felul cum trebuia să se predice adevărul Evangheliei. El a început dela Moise și dela toți profetii, și le-a explicat Scripturile cu privire la El Insuși. Aceasta era nota principală din predicarea apostolică. O astfel de predicare purta aprobarea divină.

Biserica din Efes nu numai că credea și trăia adevărul soliei, ci credincioșii dela început duceau vestea îmbucurătoare și la alții. Biserica primului secol era o Comunitate lucrătoare. Membrii ei erau conclucători cu Dumnezeu și se bucurau de acea împărtășire cu Hristos, care venise Insuși spre a servi.

Intrarea la pomul vieții

Biserica din Efes

Prima profecie din Apocalips are de a face cu cele șapte biserici simbolice. Acela care umblă în mijlocul celor șapte sfeșnice dă o scurtă descriere a bisericii Sale din decursul secolelor cari s'au perindat. El vorbește despre înfrângerile și biruințele poporului Său. El îi dă solii de muștrare și de laudă. Li dăruiește făgăduințele Sale și o îmbărbătează pentru biruința finală.

Aceste solii sunt adresate celor șapte biserici din Asia; dar nu se poate ca numai aceste biserici locale să fie zugrăvite aici; căci în acest teritoriu se găseau încă și alte biserici însemnate. Oare aceste instrucțiuni nu erau aplicabile și pentru acelea? Și apoi cum aveau să se adune pe viitor, în decursul anilor, acele biserici, spre a se închina lui Dumnezeu, dacă nu aveau nicio solie dela Acela care supraveghează și păstorește întreaga Sa biserică universală? Pare însă mai rațional a crede, că aceste solii sunt date pentru biserica Sa din toate secolele, până ce lucrarea de răscumpărare va fi în totul terminată.

Șapte perioade

Ceva mai mult, pare vrednic de crezut, că aceste șapte biserici

reprezintă șapte perioade, prin cari avea să treacă biserica lui Hristos. Însemnătatea numelor alese, făgăduințele făcute, sprijinesc această susținere. Dacă privim de-aproape la ultima din aceste biserici, apoi găsim făgăduinți ca acestea: „Iată, viu curând. Păstrează ce ai, ca nimeni să nu-ți ia cununa". Apoc. 3, 11. „Celui ce va birui, îi voi da să șeadă cu Mine pe scaunul Meu de domnie, după cum și Eu am biruit și am șezut cu Tatăl Meu pe scaunul Lui de domnie". Vers. 21.

Despre această profecie, serva Domnului zice:

„Numele celor șapte biserici sunt simbolice, și reprezintă biserica lui Hristos din diferite perioade ale erei creștine. Numărul de șapte arată desăvârșirea simboalelor, ale căror solii se întind până la sfârșitul timpului, în timp ce simboalele descoperă starea bisericii din diferite perioade ale istoriei acestei lumi". — „Faptele Apostolilor", ediția engl. p. 585.

Biserica apostolică

„Despre biserica din Efes, pe care Domnul Isus o folosește ca simbol pentru întreaga biserică creștină din perioada apostolică, Martorul Credincios și Adevărat declară:

„Știi faptele tale, osteneala ta

Biserica apostolică era o biserică a ordinii. Adunările lor nu primeau în mijlocul lor pe învățătorii mincinoși și nici nu le ziceau bun venit. Ei cercau pe cei ce ziceau că sunt apostoli, dar cari nu erau, și „i-au găsit mincinoși”. Ce bine ar fi, dacă Comunitățile de astăzi ar avea aceeași pătrundere a timpurilor, după cum aveau credincioșii din acele zile. Este mai sigur, când vorbirea dela amvon este îngăduită numai acelor bărbați cari au aprobarea bisericii lui Hristos. În zilele apostolice, Comunitatea, care era sub călăuzirea Duhului Sfânt, deosebea pe anumiți bărbați pentru misiunea sfântă de predicator. Acesta este un plan sigur, care trebuie urmat și acum, până la încheierea lucrării de evanghelizare.

Biserica originală păstra o măsură strictă pentru examinarea celor ce doreau să fie membrii Comunității. „Ai însă lucrul acesta bun; că urăști faptele Nicolaiților, pe cari și Eu le urăsc”. Apoc. 2, 6. Despre această sectă, a Nicolaiților, Eusebiu, un mare istoric bisericesc din prima parte a secolului al patrulea, zice:

„Se ridicase acolo erezia așa numiților Nicolaiți, despre care se amintește și în Apocalipsul lui Ioan. . . Și în felul acesta, acei cari primeau această erezie a lui, urmau și învățătura acestuia (a conducătorilor lor) în mod literal, dedându-se la o desfrânare nerușinată”. — Ecclesiastical History, cartea III, cap. XXIX.

Apostolul Pavel scria lămurit către Corinteni despre îndepărtarea din Comunitate a celor cunoscuți pe față ca nelegiuți. El mostra aspru Comunitatea pentru că îngăduia desfrânarea printre membrii ei. El le zicea: „Nu știți că puțin aluat dospește toată frământătura? Măturați aluatul cel vechiu, ca să fiți o plămădeală nouă, cum și sunteți, fără aluat”. 1 Cor. 5, 6, 7.

Dacă Comunitatea lui Dumnezeu voiește să-și păstreze puterea și curăția, atunci ea trebuie să se despartă de acei cari calcă pe fa-

ță legea lui Dumnezeu. În felul acesta și-a păstrat biserica apostolică curăția vieții cât și a învățaturii.

„Ți-ai părăsit dragostea dintâi”

Dar „Martorul Credincios și Adevărat” nu numai că poruncește, ci și muștră unde este nevoie. Bisericii din Efes, El îi spune:

„Dar ce am împotriva ta, este că ți-ai părăsit dragostea dintâi”. Apoc. 2, 4.

Această experiență nu este caracteristică numai bisericii din Efes. De câte ori s'a adevărat aceasta și cu creștinii din alte secole! Ar fi bine ca și noi să ne examinăm pe noi înșine, spre a vedea, dacă mai avem ardoarea și devotamentul iubirii noastre dintâi. Mai iubim noi pe Hristos, cu aceeași ardoare, ca la începutul credinței noastre? Cugetăm și vorbim noi despre El? Comunicăm noi adesea cu El în rugăciune? Au oare cuvintele Sale din Sfânta Scriptură același farmec pentru noi, pe care îl aveau când am pornit pe calea credinței? Acestea sunt întrebări, pe care ar fi bine să ni le punem adesea cu seriozitate. Dacă am pierdut dragostea dintâi, atunci trebuie să ascultăm de solia adresată bisericii din Efes, care ne avertizează:

„Adu-ți dar amintire de unde ai căzut; pocăște-te, și întoarce-te la faptele tale dintâi. Altfel, voi veni la tine și-ți voi lua sfeșnicul din locul lui, dacă nu te pocăești”. Vers. 5.

Dragostea Domnului față de noi nu slăbește și nu se schimbă niciodată. Dacă se face vreo schimbare, apoi aceasta are loc în noi. Dacă ne-am îndepărtat de El, atunci să ascultăm de solia: „Pocăște-te, și întoarce-te la faptele tale dintâi”. Cum am venit de prima dată la Mântuitorul, nevrednici și păcătoși, cum eram, tot așa putem veni la El iarăși, mărturisindu-I păcatele noastre, și El ne făgăduiește iertare. Cât de bine este, că Dumnezeu nu leapădă pe copiii Săi când le alunecă picioarele dela calea ascultării, când se lasă încântați de

lucrurile acestei lumi și-L uită, când devin reci și indiferenți față de Acela care S'a răstignit pentru ei; inima Sa miloasă dorește după fiii Săi înstrăinați, după cum o mamă dorește întoarcerea vâstarului ei. Dar iubirea lui Dumnezeu este cu mult mai mare decât este iubirea părinților pământești pentru copiii lor. „Poate o femeie să uite copilul pe care îl alăptează, și să n'aibă milă de fiul pântecelei ei? Dar chiar dacă l-ar uita, totuși, Eu nu te voi uita cu niciun chip”. Isa. 49, 14, 15. O, ce încurajare dau aceste cuvinte celor îndepărtați și indiferenți, de a se întoarce iarăși la turma lui Hristos!

Pe de altă parte, Spiritul Sfânt, dacă e respins tot mereu, încează cu invitațiile și îmberile Sale către cei ce stăruiesc în nepocăință. Avertismentul către Efes era: „Pocăște-te”, altfel sfeșnicul tău va fi luat — uleiul, care preînchipue pe Spiritul Sfânt, va fi retras, iar lumina se va stinge. Atât către noi, cât și către biserica Efes, este adresată invitația: „Pocăște-te”, „nu întristați pe Spiritul Sfânt al lui Dumnezeu, prin care ați fost pecetluiți pentru ziua răscumpărării”.

Făgăduința dată biruitorului

Solia către Efes se încheie cu frumoasa făgăduință dată biruitorului:

„Celui ce va birui, îi voi da să mănânce din pomul vieții, care este în raiul lui Dumnezeu”.

De mult timp așteaptă biserica peregrină a lui Dumnezeu după împlinirea acestei făgăduinți. Primii noștri strămoși au fost izgoșiți din Paradis, grădina lui Dumnezeu, din pricina păcatului lor. Copiii lor au umplut măsura fărădelegii lor. Unii dintre ei însă au nutrit speranța în restatornicirea finală. Către unii ca aceștia, cari vor birui, este dată făgăduința, că vor mânca din pomul vieții care este în raiul lui Dumnezeu.

După ce păcatul a venit în lume, mâna lui Dumnezeu a stră-

(Urmare la pag. 16)

PAGINA GOSPODARULUI

Antraxul (Cărbunele)

O altă boală molipsitoare și destul de primejdioasă de care pot fi contaminate animalele gospodăriei, și care la rândul ei se poate transmite și la om, molipsindu-l, e antraxul (cărbunele). Antraxul mai bine cunoscut de poporul nostru sub numele de: dalac, talan sau înșplinare.

Ca și majoritatea bolilor molipsitoare, antraxul e pricinuit de un microb numit „bacilus anthracis” numit și „bacteridie cărbunoasă”.

Se îmbolnăvesc de dalac mai ales animalele rumegătoare mari și adesea și cele mici. Dar tot atât de primejdioasă e boala și pentru celelalte animale, ca de exemplu: caii, cătării, măgarii, porcii, mai rar se pot însă îmbolnăvi pisicile sau câinii din curte.

Semnele cunoașterii bolii

Antraxul e una din cele mai periculoase boale, și dacă nu se vor lua măsuri grabnice se va lăși cu iuțea infectând și pe celelalte animale, ceea ce ar aduce după sine un adevărat dezastru într-o gospodărie și comună sau chiar într-un județ întreg.

E absolut necesar deci ca gospodarul să cunoască bine semnele ivirii dalacului pentru a lua cât mai urgente măsuri de salvare a vitelor infectate și de a preveni celelalte vite prin izolare sau vaccinare.

Boala aceasta se poate manifesta la animale în două feluri și anume: ca antrax intern și ca antrax extern. Antraxul intern poate să se declare sub formă rapidă și atunci e numită boala „supra-acută”. Apoi sub formă ceva mai înceată numită acută și mai domoală numită „sub-acută”. Toate cele trei cazuri sunt cât se poate de periculoase. Primul dacă nu

se ia cele mai urgente măsuri produce moartea animalului după trei sau patru ore. Forma a doua acută, după zece până la 25 de ore, iar forma a treia după 25—30 ore. Animalul infectat de antrax intern, când microbul boalei s'a cuibărit în sânge, prezintă următoarele simptome: în toate cazurile animalul devine trist, iar temperatura corpului se ridică dela 40 până la 42 grade. Animalul începe să respire greu, nu mai are liniște, nu mai mănâncă, nu mai rumegă, începe să aibă colici și diaree. Se culcă și se scoală mereu și privește spre pânțec. În cazul forme supra-acute, colicii (crampele) sunt urmate de diaree și în trei, patru ore animalul moare.

În cazul acut, aceleași semne de mai sus sunt însoțite de friguri și sbârlirea părului, iar diareea e cu sânge. În urma arătării simptomelor boalei, animalul devenind foarte slăbit nu se mai poate ține pe picioare și după 10—25 ore moare. Același lucru se va întâmpla și în ultima fază a antraxului intern, cu deosebire numai că aci boala având o fază mai latentă animalul va putea înfrunta furia ei câteva ceasuri mai mult, dar după 25—36 ore dela ivirea simptomelor de mai sus animalul va muri. La cabaline se poate ivi antraxul intern și extern. În forma aceasta externă a manifestării ei boala nu e cu nimic mai puțin primejdioasă. În cazul acesta microbul se găsește încuibat în sânge, dar pe lângă aceasta pe corpul animalului, mai ales în regiunea fâlcii de jos se ivesc niște umflături. Incep apoi să se ivească celelalte simptome descrise la dalacul intern. Cabalinele însă sunt atacate mai ales de dalacul intern sub formă supra-acută și acută care produce moartea după 2—3 sau 4—12 ore.

Forma manifestării externe a boalei este tot atât de primejdi-

oasă ca și cea internă. Simptomele fiind aceleași ca și în cazul manifestării boalei în forma internă în cele trei mersuri: supra-acut, acut și sub-acut. Pe lângă simptomele dela cel intern, la dalacul extern se vor mai ivi diferite umflături în partea spetelor, a gâtului și sub falca de jos. Primejdia și urmarea e aceeași ca și la manifestarea boalei sub formă internă.

Boala se ivește și la animalele mai mici. Adesea caprele, dar mai ales oile sunt lovite de dalac sub formă internă în faza supra-acută și acută. Animalul acesta însă rezistă mult mai greu, așa că după ivirea simptomelor boalei, în cazul când ea se prezintă în faza supra-acută, animalul se oprește în loc, se învârteste împrejur, bate din picioare, cade jos și moare după o jumătate de oră până la o oră. Poporul obișnuiește adesea să spună că animalul e căpiat. În faza acută se prezintă aceleași simptome ca și la animalele mari; iar după 4—5 ore animalul va muri.

Primejdia boalei antraxului se mărește însă și prin faptul că pe lângă dezastrul pe cari le va produce în avutul gospodăriei, putându-i răpi, dacă nu se iau serioase măsuri, toate vitele sale, dar boala aceasta, poate foarte ușor și repede, să molipsească și pe om, dacă nu se iau măsuri.

La om boala se transmite în majoritatea cazului dela animalele bolnave cu care vine în atingere. Boala se poate manifesta la om sub 2 forme: Internă și externă. În ambele cazuri e destul de primejdioasă. În cazul manifestării boalei sub formă internă ea se poate fixa pe plămâni, provocând forma dalacului pulmonar, sau se poate fixa pe mâțe. Infectarea pulmonară se poate face, prin inhalarea microbului cu praful în care se găsește microbul boalei; acest lucru se întâmplă adesea la acele persoane cari au ocupații în legătură cu scuturarea și prelucrarea lânii de pe oi. Dacă animalele au fost bolnave, microbul se găsește în lână. Infecția intestinală se poate face prin consumarea cărnii bolnave de dalac.

În cazul ivirii boalei trebuie să luăm urgente măsuri pentru combaterea ei spre a nu ajunge să infecteze sângele, ceea ce ar produce moartea. Manifestarea externă a boalei la om se face prin ivirea de bube pe acele părți ale corpului cari vin în atingere cu animalul bolnav. Se ivește adesea pe mâini, picioare și față. Infecția se poate însă face și prin înțepătura unei muște care a fost pe corpul unui animal bolnav sau pe o rană a lui. Poporul numește bubele ce se ivesc în cazul dala-cului extern: bubă neagră, bubă rea. În știință însă poartă numele de „fustula malignă”. În ambele cazuri ale manifestării boalei trebuie să ne căutăm urgent pentru că orice timp pierdut e foarte prețios. Să ne arătăm imediat doctorului pentru a interveni să combatem boala. Dela bube, dacă nu sunt tratate, se poate infecta organele întregi pe cari ele s'au ivit. Se poate infecta și sângele și primejdia e ca să ne pierdem foarte curând vieța.

Răspândirea boalei

Văzând primejdia cea mare pe care o produce ivirea acestei boale atât pentru animale cât și pentru oameni, trebuie luate cele mai severe măsuri pentru prevenirea ei. Pentru a distruge boala nu când ea a ajuns să se manifeste în ultimele ei forme, prea puternic adesea de a mai fi combătute. E mult mai înțelepțesc lucru a preveni ivirea boalei decât a duce lupta corp la corp cu ea pentru salvarea animalului infectat, căci salvarea lui adesea devine greoaie și problematică. Boala se răspândește totdeauna dela un animal infectat. De aceea aci trebuie îndreptate privirile pentru măr-ginirea boalei și în strânsă legătură cu aceasta, ferirea altor animale sănătoase. Animalul odată îmbolnăvit dă afară prin urină și balebă, microbi ai boalei. Cadavrele animalelor moarte de această boală sunt cuiburi de infecție și răspândire a dalacului. Aceste cadavre sau părți din ele vor fi împrăștiate la mari distanțe de către păsările răpitoare sau de către câini, ducând pretutindeni in-

fecția boalei. Trebuie deci luate măsuri radicale pentru astuparea la adâncimi cât mai mari a acestor cadavre. E dureros însă că mai sunt încă și la noi în țară comune unde cimitirile de vite nu sunt destul de bine supravegheate. Trebuie ca fiecare comună sau sat să aibă un cimitir special unde să îngroape animalele moarte de boli molipsitoare, îngroparea să se facă la o adâncime de cel puțin trei metri, așa fel ca păsările răpitoare și câinii să nu mai ajungă niciodată la cadavre. Animalelor moarte de antrax nu li se pot folosi nici pieile, întrucât și acestea sunt pline de nenumărate cuiburi de microbi cari ar duce la răspândirea boalei. Totul trebuie îngropat la adâncimi cât mai mari.

Tratarea animalelor bolnave

În ultimul timp știința medicală a descoperit mijlocul pentru lupta contra antraxului, chiar când boala a ajuns să se ivească deja la un animal. Mijlocul cel mai răspândit și de altfel singurul care a adus foloase e vaccinarea vitelor cu un ser special contra antraxului. De îndată însă ce s'a ivit antraxul, fie el intern sau în vreuna din formele lui externe, trebuie chemat medicul veterinar care va lua cele mai înțelepte măsuri pentru combaterea boalei. Se face însă de gospodari și astăzi greșeala că se alegă la diferite mijloace băbești pentru a vindeca animalul bolnav. În cazul bolilor de felul antraxului însă orice timp pierdut nu mai poate fi rechemat și el aduce după sine pierderi mari.

Mijloace de prevenirea boalei

Am amintit că e mult mai ușor și mai înțelepțesc a preveni boala decât să lăsăm ca vitele să se îmbolnăvească și de abia apoi să începem a căuta de sănătatea lor. Știința medicală a descoperit astăzi serul cu care se vaccinează vitele sănătoase, imunizându-le împotriva boalei, ajutându-le adică pe această cale a se împotrivi cu succes boalei. E foarte înțelepțesc a ne adresa medicilor

veterinari ca să vaccineze vitele împotriva antraxului. În locurile unde boala s'a ivit deja lucrul acesta e chiar absolut necesar.

Vitele constituind averea de căpetenie a gospodarului trebuie din timp luate cele mai înțelepte măsuri pentru sporirea sănătății lor. Statul la rândul său înțelegând pe deplin acest lucru a luat măsuri pentru a veni în ajutorul gospodarului cu medicamente (seruri), cu sfaturi și multe mijloace la îndemna lui. Gospodarii însă, cum și altădată mai aminteam trebuie să păsească după îndrumările Statului, ajutând la aducerea la îndeplinire a măsurilor, sfaturilor cari sunt luate pentru binele și avutul lor.

Între alte măsuri luate de Stat pentru combaterea acestor boli, citez din revista Uniunii Camerelor de Agricultură „Drumul Nou” în care gospodarii pot găsi lucruri foarte importante și absolut necesare pentru învățătura în cele ale gospodăriei sistematice. În această revistă am redat și câteva importante sfaturi pentru combaterea primejdiei bolilor molipsitoare ale animalelor. Iată textul din legea de poliție sanitară veterinară cu privire la boala antraxului: „Este oprită tăierea animalelor bolnave, ori numai bănuite a fi infectate de dalac”.

„Carnea, grăsimea, laptele, pielea, lâna, părul, etc., nu se vor întrebuița.

„Nu se va face niciun fel de operație a animalelor bolnave ori bănuite de dalac, precum nici la cadavrele lor. Dacă într'o grupă (herghelie, cireadă, turmă, etc.) mor în scurt timp 2 sau mai multe animale, ele nu se vor putea muta în alt loc fără autorizația medicului veterinar oficial.

„Cadavrele animalelor moarte de dalac sau eventual ucise din cauza acestei boale, se vor distruge prin arderă sau pe cale chimică, în caz când nu se pot îngropa în bune condițiuni.

„Ministerul de Agricultură și Domenii poate opri pășunarea pe locurile infectate de dalac”.

I. Dănețiu

(Urmare dela pag. 13)

mutat grădina Paradis de pe pământ la cer, unde mâini neprihănite și atente îngrijesc de ea. Despre pomul vieții se spune, că se află în mijlocul „raiului lui Dumnezeu”. El crește deci de ambele părți ale râului de vieață, care izvorăște dela tronul lui Dumnezeu. (Vezi vers. 7; 22, 1, 2, și Ezech. 28, 15; traducerea Septuaginta.)

Cu privire la statornicirea grădinei Eden, Spiritul profetic ne spune:

„Grădina Eden a rămas încă mult timp pe pământ, după ce omul a fost izgonit de pe cărările ei plăcute. Neamul omenesc căzut a avut încă mult timp privilegiul să privească patria nevinovăției, a cărei intrare era oprită de îngerii veghetori. La porțile supravegiate de heruvimi ale Paradisului se descoperea mărirea dumnezeiască. Aici venea Adam și fiii săi să se închine lui Dumnezeu. Aici își înnoiau ei vorturile de ascultare față de aceea lege, a cărei călcare îi izgonise

din Paradis. Dar când torentul nelegiurii se întinse peste lume, și răutatea oamenilor le hotări pieirea prin potopul de apă, mâna care plantase Edenul îl luă de pe pământ. La restatornicirea finală însă, când se va pregăti „cer nou și pământ nou”, Edenul va reveni pe pământ, mult mai împodobit și mai măreț ca la început.

„Atunci acei cari au păzit poruncile lui Dumnezeu vor respira, sub pomul vieții, o energie nemuritoare, și în toată desfășurarea secolelor nesfârșite, locuitorii lumilor neprihănite vor vedea în această grădină de plăcere un exemplu al operei desăvârșite a creațiunii lui Dumnezeu, care a rămas neatinsă de blestemul păcatului, ca un model despre ceea ce ar fi devenit întreg pământul, dacă omul ar fi îndeplinit planul măreț al Creatorului”. — „Patriarhi și Profeți”, ediția engl. p. 62.

De așa natură este făgăduința dată biruitorului, pe care o va primi la restatornicirea finală, ce o va face Răscumpărătorul nostru.

T. M. F.

Ascultați de trimisul lui Dumnezeu

(Urmare dela pag. 8)

lor în Cuvântul lui Dumnezeu și încrederea lor în solie, din toate părțile să se dea îndemnuri pentru cercetarea sârguincioasă a scrierilor Spiritului Profeției.

Predicatorii, lucrătorii de toate felurile, și presbiterii Comunităților să ia cel puțin o zi la începutul anului 1939 pentru a arăta în cursul serviciului divin prețul Spiritului Profeției pentru toată Comunitatea și pentru membrii ei în parte.

Toți cei cari citesc rândurile acestea sunt îndemnați să facă rugăciuni la Dumnezeu pentru ca să-și facă partea credincios și în privința răspândirii în Biserica lui Dumnezeu a scrierilor Spiritului Profeției. Ele ne-au fost date chiar de Dumnezeu pentru binele nostru. Nu trebuie să le trecem cu vederea.

A. V. Olson

Necrolog

Sora *Margareta Nicorescu*, fiica fratelui Manea Nicorescu, din Comunitatea Băicoi, jud. Prahova, a fost chemată de Domnul la odihnă în ziua de 15 Iunie 1938. Ea a rămas credincioasă Domnului îndemnând pe părinți să nu fie triști, ci să-și pună toată încrederea în Dumnezeu.

La înmormântare a luat parte multă lume cu care ocazie s'a vorbit despre nădejdea creștinului și despre făgăduințele lui Dumnezeu care poate să învieze morții. Sperăm s'o vedem la învierea din morți.

Toma Dobre

Fratele *Teofil Nemeș*, în etate de 85 de ani, a adormit în Domnul pe ziua de 2 Aprilie 1938 după o vieață de credință de 25 de ani. Zelul său pentru lucrarea Domnului, scumpătatea cu care ținea la făgăduințele Lui, iubirea de frați neîntrecută de care a dat continuu dovadă l-a făcut iubit și stimat de toți membrii.

Fratele *Niculae Adam Ene*, în etate de 18 ani, membru al Comunității Coarceana, jud. Ialomița, a fost chemat la odihnă în ziua de 6 Aprilie 1938. Adân-

ca lui umilintă și credincioșie ne îndreptățește să credem că va avea parte de cununa vieții pe care i-o va da Domnul la prima înviere din morți.

În ziua de 26 Iunie 1938 a adormit în Domnul sora noastră în Domnul *Anica Bonciuc* în etate de 49 de ani.

Dreptul Iov zice: „Omul născut din femeie are vieață scurtă, dar plină de necazuri”. Vieața de credință a sorii și

faptele bune săvârșite către cei săraci și bolnavi au făcut să fie regretată de mulți din cei peste 500 de persoane care i-au fost însoțitori până la mormânt, căci ajunsese foarte cunoscută în Botoșani.

La serviciul religios, atât acasă cât și la mormânt, publicul însoțitor a fost foarte atent, ascultând cu luare aminte cuvântul Domnului, dătător de vieață.

Bunul nostru Mântuitor, să facă să ne putem vedea la acea din urmă trâmbiță când va chema la vieață pe cei cari au adormit în speranța nemuririi.

N. Dorobăț

Fetița *Ana Miriucă*, fiica fratelui predicator Tănase Miriucă, din Comunitatea Cernăuți II, a adormit în Domnul în ziua de 3 Iunie 1938.

Deși mică, în vârstă numai de 6 ani, a dat dovadă de multă credincioșie. Iubea foarte mult școala de Sabat și învăța cu bucurie texte pe dinafară. Desseori vorbea cu mama ei despre noul pământ, despre animalele cu cari se va juca acolo și despre fructele cele gustoase din pomul vieții. Cu o săptămână înainte de a muri a mai cântat odată cântarea „Știi tu oare câte stele” și „Hai copile, vin la mine”, iar în ziua când a adormit a rugat pe mama ei să-i mai cânte cântarea „Știi tu oare câte stele”. La înmormântare a luat parte multă lume.

„Curierul Misionar”

Foaie lunară

A Uniunii Comunităților Evanghelice
A. Z. Ș. din România

Red. responsabil: V. Florescu

Prețul acestui număr lei 18.
Abonamentul pe un an lei 100.